

El Diacrític | | Actualitzat el 26/05/2023 a les 08:29

?Només ens recordem de Santa Bàrbara quan trona

«Tinc l'esperança que cap candidat amb un discurs basat en l'odi contra qui és més vulnerable pugui tenir representació a cap ajuntament» | «Són subjectes-diana injustament culpabilitzats d'okupes, delinqüents, morosos; són diferents, no són d'aquí de tota la vida i només alguna política transgressora denuncia que no tenen el dret a vot pel qual tantes generacions i dones van lluitar»

«Van ser moments de patiment i angouxa. De sentir un verí que et paralitza inoculant amenaces amb dosis de Casal Tramuntana»

Tinc un record d'infantesa lligat a les tempestes. La iaia de Vic i la mare invocaven a santa Bàrbara quan el cel s'enfosquia amb el pes dels núvols a punt de rebentar i l'oïda captava el primer tro. Corrien a abaixar persianes i fusibles per por de llamps i trons. Només quedava una candela a la cuina i una lletania ancestral suspesa a l'aire. Por? Jo no en tenia. Em delia per veure un llamp. Imaginava històries de pastors que posaven el ramat a recer de la pluja. Sempre s'ha dit que les ovelles no es poden mullar.

Fa vint-i-sis anys vaig ser mare per primera vegada. És l'experiència vital més meravellosa i dura alhora. El cervell s'ofegava de por ben entrada aquella nit d'hivern. La tremolor dels braços immobilitzats i les hores llargues de dolor van ser com un viatge a una altra dimensió. Havia seguit totes les instruccions i res era com estava previst. Vaig trigar a veure aquell ésser fràgil que no em van posar al pit. Hem anat creixent i teixint vincles emocionals infinits amb l'entorn familiar, social, educatiu i ens formem ideològicament perquè som part d'una societat complexa que necessita emmirallar-se de memòria col·lectiva per situar-se.

Viure bé i desitjar que tothom pugui viure millor no és una utopia. Néixer en una ciutat com Vic et situa a la vida. Aviat t'adones que no és el mateix viure en un barri o un altre, anar a una escola o a una altra, estudiar o treballar, posem per cas. Quan estava embarassada del meu primer fill vaig estar treballant un temps a l'Arxiu Episcopal de Vic. Em vaig presentar a la Ignàsia, la majordoma de Mn. Eduard Junyent, un dels Vigatans Il·lustres que pengen de la Sala de la Columna de l'Ajuntament de Vic. Conservo una imatge sonora de la Ignàsia demanant-me:

- Tu, nena, de quina casa ets?

No era filla de cap cognom il·lustre, no, però vaig ser la primera d'una família d'immigrants andalusos a tenir una carrera universitària. La consciència de classe hi és. Tenir professors com en Pep Termes, Pelai Pagès, Miquel Izard, Jesús Contreras, Imma Ollich i alguns altres va obrir-me portes. De petita sempre demanava als avis materns que expliquessin la seva història, com es van conèixer al poble d'on eren, què va passar amb els «rojos» quan es va acabar la guerra, l'emigració a Catalunya. El pare es va quedar orfe a principi de la postguerra. Per ell el pa és sagrat. Havia patit gana, misèria. També va venir a Catalunya, com tothom que emigra, per un futur millor, això tant d'eslògan electoral en els temps que corren.

L'atzar ha fet que mentre escric pensi en la santa de les tempestes. En cau una de forta, amb llamps i trons. Sense perdre el fil de la història faig una retrospectiva i ha plogut molt des d'aquell 4 de desembre de 2013, festivitat de Santa Bàrbara quan vam presentar denúncia després que durant dies el polític xenòfob vigatà, creador de Plataforma per Catalunya, escrivís diverses piulades a Twitter amenaçant el nostre fill, menor d'edat, aleshores. Van ser moments de patiment i angoixa. De sentir un verí que et paralitza inoculant amenaces amb dosis de Casal Tramuntana barrejades d'accions violentes dels seus membres.

La justícia va fer el seu camí. Van haver de passar sis anys des del 2013. La sentència aplicava al polític xenòfob vigatà l'agreujant de cometre el delicte per raons ideològiques. La pena de dos anys de presó i d'inhabilitació durant el mateix temps pel delicte contra la integritat moral i donar per provat que els tuits de l'actual candidat a l'alcaldia de Vic de Som Identitaris amenaçaven de crear unes joventuts identitàries a Vic i començar a escarmentar algú. S'apuntava de ple en els paràmetres del mercadeig de l'odi. La sentència de l'Audiència de Barcelona va impedir que el denunciat es presentés a les eleccions municipals del 2019, quan faltava una setmana per les votacions. D'aquí a tres dies l'extrema dreta es presentarà a les municipals de Vic amb diferents partits, imatges i maneres de fer. Caminant per Vic se't planteja la incògnita del finançament de la despesa electoral. Qui paga les caríssimes banderoles i altres mètodes de persuasió en campanya? Tinc l'esperança que el sentit crític ens il·lumini el 28 de maig de 2023. Com sempre, tindrem un dia de reflexió.

La campanya electoral d'enguany ha tornat a fer anar la maquinària tediosa dels partits que es disputen sense complexos l'hegemonia política als consistoris. Travesses, pactes, apuntaments i cordó sanitari. Cordó sanitari a l'extrema dreta?

Assistir a xerrades que aportin novetats és útil i necessari. Recordo especialment la que va organitzar fa poc la CUP Vic amb el fotoperiodista Jordi Borràs i la periodista Jordina Arnau amb el títol «Per una estratègia antifeixista» a Vic. Com apunten, tot i que el problema existeixi en l'àmbit internacional, quan poses el focus a casa nostra es reproduceix. Han canviat els discursos, les vestimentes, ofereixen la cara més amable i interpel·len a les emocions perquè es volen vendre com una alternativa política. Mitjans de comunicació desacomplexats contribueixen a blanquejar, a normalitzar, en definitiva, la seva proposta de govern per una societat que ha canviat molt durant els darrers vint anys i que inclou un percentatge molt alt de persones migrades i fins i tot nascudes aquí que no podran exercir el dret a vot aquest diumenge. Són subjectes polítics de força discursos electoralistes associats a una dreta rànica de relífting per actuar en determinats escenaris. Són subjectes-diana injustament culpabilitzats d'okupes, delinqüents, morosos; són diferents, no són d'aquí de tota la vida i només alguna política transgressora denuncia que aquests

---

subjectes de dades delinqüencials i alguna cosa més en negatiu, no tenen el dret a vot pel qual tantes generacions i dones van lluitar. Sovint se'ls atribueix la inseguretat a determinats barris que els que ho diuen ni coneixen perquè, al cap i a la fi, no són font de vots. La resposta passa per «articular un antifeixisme quotidià», revertir l'agenda mediàtica, reformar i refermar els valors de l'esquerra i fer comunitat.

Els que han manat durant 44 anys la ciutat dels sants, la Catalunya catalana, els cognoms vigatans de tota la vida han anat teixint xarxes al llarg d'aquest anys. Encara ara algú es refereix als xarnegos, immigrants andalusos pobres com si es tractés d'una allau de nousvinguts, guetos perillosos per l'essència catalana, per la llengua del país. És un record de joventut que ara ha canviat de figurants. Ens coneixem i ens hi sabem perquè en una ciutat a la mesura humana saps i t'hi saben. Qui es deslliura de la tafaneria d'un entorn reduït? El poder vol transmetre un Vic de grans projectes. En són exemples la Biblioteca Pilarín Bayés, inaugurada recentment; la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya, privada amb finançament públic; l'Atlàntida, Centre d'arts escèniques d'Osona, modèlic i econòmicament elitista; el Consultori Bayés, peça clau per entendre la sanitat privada a la capital osonenca i amb via lliure i fora norma per fer un aparcament soterrani en ple nucli antic de la ciutat, al costat de la consulta, al costat de casa.

Els mitjans de comunicació locals i les xarxes socials segueixen l'engranatge típic d'època d'eleccions municipals. Són una peça valuosa en la comunicació política però no l'única. Com es pot tenir a un plató televisiu local a un candidat racista immers en procediments judicials durant anys, i ara, un cop completa la pena de presó i inhabilitació, deixar que digui que la inhabilitació va ser injusta, i no demanar el perquè. A partir d'aquí cada persona pot decidir si el que es veu és una entrevista periodística o propaganda política. Com distingir allò del llop amb pell de xai? Per sort hi ha moltes maneres de saber, aprendre i entendre. Tinc l'esperança que cap candidat amb un discurs basat en l'odi contra qui és més vulnerable pugui tenir representació a cap ajuntament.